

Imádtam horgászni, imádtam a tavat és mindent, ami ehhez a nyugodt víztükörhöz köthető. Minden valószínűség szerint csak ennek a csodálatos világnak és a könyveimnek szentelném az életemet, ha nem született volna két kislányom, akik a mai napig egyben tartják a házasságomat. A kisebb nyáron múlt négy éves, nővére pedig karácsony előtt tölti be a hatot. Hihetetlen, hogy ilyen fiatal lelkek képesek megmenteni két, egymástól elidegenedő felnőtt kapcsolatát. Kedveltem így élni. Négyen a hatalmas birtokon, egy tóparti ház és távoli szomszédok, akikkel leginkább a csónakban ücsörögve találkozik az ember, mikor a saját birodalma már elég kicsivé zsugorodott a háta mögött. Szerettem őket és örültem, hogy vannak nekem, de ennek ellenére – kissé szégyellem – eléljük helyeztem a magányt, vagy ha úgy jobban tetszik, a zseniális történetekkel való randevúkat, melyeket rendszerint a vízre nyíló teraszon élveztem, kényelmes karosszékembe süppedve. A halászat, vagy csak a tavon ringatózás egyenértékűnek számított az előbb említett hobbival, így a gyerekek és a család inkább harmadrangú elfoglaltságnak számítottak. Sokszor a két kedvencem egymásba mosódott. Ha rögtön olvasás után eveztem ki a tóra lelkeim még mindig inkább a könyv által megírt világban lebegett és misztikus képzelgésekbe, hihetetlen ragyogásba vonta az egyébként sokkal fakóbb valóságot. Fordított helyzetben, ha a valóságból tértem a fantáziába az elme hihetetlen szüleményei még kontrasztosabbak és magukkal ragadóbbak voltak. Legtöbbször az adja meg egy mű értékét, hogy az mennyire valóságos, mennyire lehet ezt levetíteni valósra, mennyi benne a valós érzélem, a valósággal összevethető momentum, holott az érzékszerveinkkel befogadható világ sokkal silányabb, mint egy művész fantáziája. Nem az alkotásnak kell felérnie a realitáshoz, hanem a realitásnak kéne megközelíteni a képzeletet. Utoljára Stephen Kingtől, A Köd című regényt olvastam és a tó közepe felett, az év nagy részében, reggelente és kora este magas pára felhő csücsült. Tökéletes mása volt a könyvben leírt, szürke jelenésnek, azzal a lényeges különbséggel, hogy ez a köd bizony meg sem mozdult. Nem akarta bekebelezni a partot, nem akarta sötétbe vonni még csak a házunkat sem, békésen párologott egy helyben. Pontosan úgy olvadt egybe a sima víztükörrel, úgy tornyosult az ég felé, ahogy azt az író megfogalmazza, még falnak is hihette az ember, ha nem nézi meg tüzetesebben, de mégis a természet műve volt és nem az elméé. A regény után kissé félve, izgatottan siklottam a páracseppek sűrűjébe, de hiába keringtem ott órákig nem találtam semmit, esetleg egy-egy horgásztársam integető sziluettje rongált bele a köd egyhangú szürkeségébe. Az első pár napon addig keringtem benne, míg a forró napsütés teljesen el nem tüntette a finom fodrok hátáról. Kissé alább hagyott lelkesedéssel ugyan, de még a második hét vége felé is reménykedtem valami megfoghatatlanban, valami csodálatosban. Vágytam rá, hogy mocorgó árnyakat, fénylő szempárokat lássak, vagy fura hangokat halljak. Mindegy mi az, csak valami szokatlan legyen. Hullák, testrészek, de nekem a vízen lebegő, véres ruhafoszlányok is jók lettek volna, egyszerűen látni akartam valami újat, valamit, ami kirí a hétköznap unalmából, de persze nem történt semmi... Megint.

Újabb eseménytelen csónakázás után a házunk felé eveztem. Mögöttem a lemenő nap kísérteties vér pamaccsá varázsolta a pöfeteget, de szokásához híven a fergeteges természet csak látszatra volt képes. Nem volt a ködben semmi, még csak egy lebegő fatörzs sem úszott felém, amibe misztikus élőlényt, vagy tetemet képzelhettem volna bele. Unalmas, végtelennek tetsző párafelhő a víz felszínén. Ennyire volt képes a nagyra tartott valóság. Kikászálódtam a partra, kikötöttem a rövid stég egyik cölöpjéhez a csónakomat és kiábrándultan felcsoszogtam a verandára. Reggel már olvastam, sőt rejtvényt is fejtettem, de vágytam rá, hogy újra a sorok

közé vessem magam. Felvettem a karosszékekben heverő újságot a tollal együtt és az ölembe pottyantottam őket amint a helyükre ültem. Fellapoztam új regényemet a jelölésnél és megpróbáltam élvezni. Nem ment. Fejemben egyre az a rohadt köd járt. Bent visítottak a lányok, az anyjuk meg még hangosabban üvöltözött, hogy hagyják abba. Azon a fránya plüss macin megy a vita már egy hete. Akartam, hogy ismét a képzelet vehesse birtokba az elmém. Szemem az újságon fekvő tollra tévedt. Valami patika logó volt rajta és egy sor, helyenként olvashatatlanra kopott fehér betű. Felkaptam és bementem vele a házba.

Én is tudok alkotni.

Másnap reggel már korán felkeltem, annak ellenére, hogy nem tudtam sokat aludni az éjjel. Indulásra készen, megvetően néztem a felhőt a tavon. Kicsit jobban éreztem magam és megint motoszkált bennem a remény, hogy tartogat számomra valamit, valami hihetlent ez a nap. Eloldoztam a csónakot, óvatosan belemásztam, és lassú evező csapásokkal magam mögött hagytam az esti hangzavartól megszabadult házat. Most szemből világította meg a felkelő nap, rávetítve remegő árnyékomat a harag színű csipkékre. A víz szokásához híven simogatta a benne suhanó tutajt. Egyenletesen mártogattam a vízcsatakos evezőket, már csak néhány méterre voltam a narancsos faltól, nagy levegőt vettem és egy életerős suhintással átsiklottam a szín fukar országba. Semmi nem változott tegnaphoz, vagy bármelyik előző naphoz képest. Ma sem láttam egyebet csak unalmas szürkeséget, a csónakom orrát és elvéve egy-két finom tajtékot magam mellett. Keringtem ott egy darabig céltalan, már, már kedvszegetten, keserűséggel eltelve, mikor egy bizonytalan, homályos foltot vettem észre az egyhangú párávásznon. Röggvest adrenalin lövellt szét a testemben, amint a lebegőnek tetsző árnyat megpillantottam. Nagyon illékony és képzeletszerű volt az a halvány sötétség a felhő torzításában. Lehetett egy sűrűbb rész vagy egy, a víz fölé lógó ág, de az biztos, hogy lebegett a tó szintje fölött. Nyirkos tenyerem megfeszült az evezők nyelén, ujjaim elfehéredtek, pulzusom megugrott. Minél előbb irányba akartam állítani a csónakot, hogy közelebb kerülhessek az ismeretlenhez. Szememet rabul ejtette a meghatározhatatlan, szinte pislogás nélkül bámultam azt a valamit a víz fölött. Nem mertem odébb pillantani, mert féltem tőle hogy csak fantáziát éhező elmém vetíti elé a hőn áhított vágyat, ami mindjárt a ködbe vész. Valami súrolta a tutaj testét. Csak hallottam, és mire oda kaptam a fejem a tárgy már nem volt több mint a vízen szétterülő, gyűrött paca. Tompa koppanással mentem neki a következő uszadéknak, ami kissé meg is akasztotta a tutajt. Egy félmeztelen test volt. Csak felhasogatott háta látszott és a fejét borító hajkorona ázott glóriája. A barna lobonc együtt fodrozódott a tóval, hajóm orra belefésült az illékony csatakba majd a váll és nyak közé ékelte magát. Lendületem megmozdította fürdőző tetemet, így a lelógó karok feljebb emelkedtek, mintha el akarnának kapni, mintha értem nyúlnának. Az egyik evezőt két kézbe kaptam és megpróbáltam ellökni a hullát magam elől. A petyhüdt, ázott bőr fakó viaszként folyt a fára, olyan könnyen felsértettem, de vér már nem szivárgott belőle. Lapátom éle elsüllyedt, belemart a fáradtrózsaszín húsba mire sikerült odébb piszkálnom ezt az udormányt. A művelet végére már hemzsegték körülöttem a vérfoltos ruhaneműk. Toppok, trikók, melltartók és gyerek ruhák serege úszkált maguk alá rejtve a vízfelszínt. Nevető póni volt az egyik kis felsőn, szájából vér buggyant elő, vért kacagott a szivárvány farkú meselény. Újabb koppanás, de most nem láttam holttestet, a víz itt sekélyebb volt, és tudtam, hogy egy, a fenéken hasaló tetem feje ütközött a deszkáknak. Szinte láttam a félre lökött fejet, ahogy a felszín felé fordul, és megütközött tekintettel reklamál a zavarás miatt. Megborzongtam és féltem is. Hogy megrémített-e a látvány, hogy összeszorult-e a szívem a tetemek miatt? Igen, nagyon is... De látnom kellett az egyre konkrétabb sziluettet öltő árnyat. Erre vártam, erre áhítoztam hetek óta. Elkotortam az utamból minden ruhát és izgatott

vehemenciával löktem magamat a céloom felé.

A többiektől kicsit távolabb lebegett, a nő mellől éppen csak sejthető volt az ottléte. Ő tényleg lebegett, magasan, nem csak a víz tetején úszott. Egy aprócska test volt, amit egy karó tetejére húztak. Jobb combján hatolt be a husáng és ki sem jött a testből, mereven tartotta a csöppséget, az egész végig futhatott a gerince mellett. A gyerek épphogy óvodába járhatott, az egész apróság maximum egy méter lehetett, én a csónakban állva is meg voltam, vagy 170 centi és mégis szemmagasságban volt a nyaka. A cölöp tetejére kellett ültetni, hogy ilyen magas legyen. Feje hátra vetve, végtagjai ernyedten himbálóztak – nem tudom mitől – a babás test mellett. Csupasz volt, csak a nyakát takarta egy koszos, rózsaszín csomó. A gyerek torkához plüss macit szögeztek egy tollal. Valami patika logó volt rajta.

2016. május 17.